

Κοινωνία με τον ζωοδότη Χριστό – Κυριακή Β΄ Ματθαίου.

Αρχιμανδρίτης Λουκάς Τσιούτσικας.

«οι δε ευθέως αφέντες τα δίχτυα ηκολούθησαν αυτώ». (Μτ 4:20).

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Καθώς περπατούσε ο Κύριός μας, κατά την αρχή της δημοσίας δράσεώς του, στην παραλία της λίμνης της Γαλιλαίας, είδε δυο αδελφούς· τον Σίμωνα, τον μετέπειτα Πέτρο, και τον αδελφό του Ανδρέα να βάζουν τα δίχτυα στη λίμνη, διότι ήταν ψαράδες, και τους είπε: «Ακολουθήστε με και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων». Και αυτοί αμέσως ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά του. Άφησαν τα δίχτυα τους και τον ακολούθησαν. Και πιο πέρα είδε δυο άλλους αδελφούς, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, οι οποίοι στο πλοiάριο μαζί με τον πατέρα τους Ζεβεδαίο τακτοποιούσαν τα δίχτυα τους. Τους κάλεσε, και αυτοί παρόμοια άφησαν αμέσως το πλοiό και τον πατέρα τους και τον ακολούθησαν.

Έτσι έγινε η κλήση των πρώτων εκείνων μαθητών, οι οποίοι αφού μαθήτευσαν κοντά στο Χριστό επί τρία χρόνια, ακούοντας τη διδασκαλία, βλέποντας τη ζωή και τα θαύματά του, παρακολουθώντας τα πάθη και πιστοποιώντας την Ανάστασή του και καθώς τέλος γνώρισαν «πάσαν την

αλήθειαν» κατά την ημέρα της Πεντηκοστής έγιναν πραγματικά «αλιείς ανθρώπων», μεταφέροντάς τους από τον βυθό της αγνωσίας του Θεού στην επίγνωσή του, στη σωτηρία.

Όμως για να γίνουν όλα αυτά ήταν απαραίτητο οι μαθητές του Χριστού να αφήσουν τα πλοία, τα δίχτυα, τους συγγενείς, τα σπίτια τους και έτσι και σωματικά να ακολουθήσουν το Χριστό. Δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά, εφόσον έπρεπε να είναι συνέχεια κοντά του και έτσι να γίνουν εκείνο που έπρεπε να γίνουν. Πίστεψαν στο Χριστό, και πάνω από την αγάπη που φυσικό ήταν να έχουν προς τους οικείους τους, τις δουλειές τους κ.τ.λ. έβαλαν την αγάπη προς εκείνον που τους καλούσε και έτσι τον ακολούθησαν.

Εμείς βέβαια, δυο χιλιάδες χρόνια μετά την πρώτη εκείνη παρουσία του Χριστού, δεν είναι ανάγκη να κάνουμε το ίδιο, δηλαδή σωματικά να αφήσουμε το περιβάλλον μας και σωματικά να ακολουθήσουμε το Χριστό. Οπωσδήποτε όμως χρειάζεται πνευματικά να κάνουμε το ίδιο, αν βέβαια θέλουμε να ακολουθούμε το Χριστό, να είμαστε ενωμένοι μαζί του, να ζούμε τη ζωή του, να τύχουμε των αγαθών της βασιλείας του, της ατελείτητης μακαριότητάς του.

Θα μπορούσαμε να πούμε, με βάση τα όσα μας λένε οι άγιοι Πατέρες μας, ότι όλος ο αγώνας μας ως χριστιανών, όλη η πνευματική μας προσπάθεια θα πρέπει να είναι πώς να απαγκιστρωθούμε από τα καλούδια του κόσμου τούτου, από τις σαρκικές ευχαριστήσεις, τις περιττές βιοτικές φροντίδες και γενικώς από καθετί που δεν είναι ο Θεός και να στρέψουμε όλο τον πόθο της ψυχής μας προς τον Χριστό, να προσκολληθούμε σε αυτόν και να ενωθούμε με αυτόν. Με άλλα λόγια να πραγματοποιήσουμε την πρώτη και μεγάλη και βασική αρετή, την αρετή της αγάπης, του πόθου προς τον Θεό. «Αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της διανοίας σου και εξ όλης της ισχύος σου». Αυτός ο θείος πόθος, ή όπως αλλιώς λέγεται ο θείος έρωτας, συνιστά την καθαρότητα της καρδιάς και με αυτόν τον πόθο γίνεται ο άνθρωπος άξιος του Θεού, κατάλληλος να ενωθεί με το Θεό.

Κάθε άλλη αγάπη που την βάζουμε πάνω από την αγάπη του Θεού, κάθε πόθος που μας αποπροσανατολίζει από το Θεό, που ελαττώνει την αγάπη μας προς αυτόν, αποτελεί πνευματική ακαθαρσία και εμπόδιο στην ένωσή μας με το Θεό. Κάθε προσκόλληση σε πράγματα ή πρόσωπα ακόμη και πολύ κοντινά μάς καθιστά ανάξιους του Χριστού. «Ο φίλων πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος. και ο φίλων υιόν η θυγα-τέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος». Αντίθετα «το προσκολλάσθαι τω Θεώ αγαθόν εστιν». Και τούτο διότι η πηγή κάθε καλού και της αληθινής και αιώνιας ζωής είναι ο Θεός και η απομάκρυνση από αυτή την πηγή της ζωής αυτομάτως οδηγεί στο θάνατο.

Ο πιο πρόχειρος δε, αλλά και ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να γίνει και να διατηρείται η ζωοποιός αυτή κοινωνία με τον ζωοδότη Χριστό είναι η λεγομένη νήψις, δηλαδή η πνευματική προσοχή και η προσευχή. Κατά τη διπλή αυτή πνευματική εργασία έχουμε στραμμένη μέσα μας την προσοχή και κοιτάζουμε κατά την ώρα της ευχής να μη έχουμε κανένα άλλο λογισμό, καμία άλλη σκέψη, ούτε κακή ούτε καλή, παρά μόνο το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με». Έτσι επιτυγχάνεται, πά-ντα με τη βοήθεια του Θεού, μία τετραπλή καθαρότητα. Πρώτον, άμεση καθαρότητα από δαιμονικές επήρειες καθώς με την αναφορά και επίκληση του ονόματος του Χριστού απομακρύνονται οι δαιμονικές δυνάμεις. Δεύτερον, καθαρότητα λογισμών καθώς διατηρούμε μόνο τον ένα λογισμό της ευχής. Τρίτον, επειδή οι λογισμοί είναι το προστάδιο και η βάση των πράξεων, με την καθαρότητα των λογισμών έχουμε αυτομάτως και καθαρότητα από αμαρτωλές πράξεις. Και τέταρτον, καθώς μέσα στην καρδιά μας έχουμε ένα μόνο πόθο, το να μας δοθεί το έλεος του Θεού, αποκτούμε καθαρότητα επιθυμιών, καθαρότητα καρδιάς, την οποία τελειοποιεί, ολοκληρώνει κατά τρόπο μυστικό η χάρη του Χριστού, ο οποίος θα «ποιήση την εκδίκησιν των εκλεκτών αυτού των βοώντων προς αυτόν ημέρας και νυκτός».

Έτσι η πνευματική ζωή του χριστιανού δεν περιορίζεται στα στενά πλαίσια ενός ηθικισμού, δηλαδή απλώς στην επιτέλεση κάποιων εξωτερικών καλών έργων, αλλά κατατείνει στην βαθειά αλλοίωση της καρδιάς, κατατείνει στην κατά Θεόν αλλοίωση της προσωπικότητας του ανθρώπου, φυσική συνέπεια της οποίας είναι και τα καλά έργα και η αποφυγή

της αμαρτίας. Για όλα αυτά όμως χρειάζεται χρόνος και κόπος και προπάντων η καθοδήγηση από έμπειρο πνευματικό οδηγό.

«Φρόντισε λοιπόν», μας λέει ο άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος, «να αρέσεις στον Κύριο περιμένοντάς τον πάντα μέσα σου, ... αναγκάζοντας το θέλημα και την προαίρεσή σου προς αυτόν πάντα να υψώνεται, και θα δεις να έρχεται και να μένει σε σένα. Διότι όσο συ συμμαζώνεις τον νου σου αναζητώντας τον, πολύ περισσότερο αυτός αναγκάζεται από την ευσπλαχνία και αγαθότητά του να έλθει προς εσένα και να σε αναπαύσει. Διότι στέκεται και βλέπει τον νου, τις σκέψεις, τις ενθυμήσεις, αν τον αναζητάς με όλη σου την ψυχή ή με αμέλεια και νωθρότητα. Και όταν δει τη σπουδή προς αναζήτησή του, τότε σου φανερώνεται, σου δίνει τη βοήθειά του και σου χαρίζει τη νίκη γλυτώνοντάς σε από τους εχθρούς σου. Βλέποντας πως όλη σου την ελπίδα συνεχώς προς αυτόν έχεις, σε διδάσκει και σου δίνει προσευχή αληθινή, αγάπη αληθινή, που είναι αυτός ο ίδιος, και γίνεται για σένα τα πάντα· παράδεισος, ξύλον ζωής, μαργαρίτης, στέφανος, οικοδόμος, γεωργός, άνθρωπος, Θεός, οίνος, ύδωρ ζων, πρόβατον, νυμφίος, πολεμιστής, όπλον, τα πάντα εν πάσι Χριστός. Και όπως το νήπιο δεν ξέρει και δεν μπορεί να φροντίσει τον εαυτό του και μόνο κοιτάζει προς τη μητέρα του και κλαίει πότε να το σπλαχνιστεί και να το αναλάβει, έτσι και οι πιστές ψυχές πάντα μόνο στον Κύριο ελπίζουν και από αυτόν κάθε αρετή περιμένουν. Διότι όπως το κλήμα που ξεκόβεται από τον κορμό του αμπελιού ξεραίνεται, έτσι γίνεται και με αυτόν που θέλει να αποκτήσει πραγματική αρετή και να σωθεί χωρίς το Χριστό, στον οποίον ταιριάζει και οφείλουμε κάθε δόξα και προσκύνηση, στους αιώνες. Αμήν».

Αρχιμανδρίτης Λουκάς Τσιούτσικας.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>